

4. A HÉA-ellenőrzésről való ilyen általános és előzetes lemondás súlyos zavarokat okozhat a közös HÉA-rendszer megfelelő működésében. Különösen alááshatja az adósemlegesség elvét, amely a HÉA megfizetése tekintetében tiltja, hogy a hasonló ügyleteket teljesítő gazdasági szereplőkkel szemben eltérő bánásmódot alkalmazzanak. Ugyanis a HÉA tényleges kivetését és megfizetését előíró szabály alóli bármilyen kivétel egyrészt hátrányosan érinti az általános HÉA-rendszer alá tartozó olasz, illetve más tagállambeli vállalkozásokat, másrészt a közös piac egészét tekintve súlyosan sérti a hatodik irányelv negyedik preambulumbekzdésében említett „tisztességes verseny” elvét.

(¹) HL L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.

(²) HL L 347., 1. o.

alapján a jogi személyiséggel nem rendelkező alkalmi társaság valamely tagja, amely ilyen minőségben vett részt valamely közbeszerzési szerződés odaítélési eljárásában, és a szerződést nem neki ítélték oda, önállóan élhet e jogorvoslattal az említett szerződés odaítéléséről szóló határozattal szemben?”

(¹) HL L 209., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 1. kötet 322. o.

(²) HL L 395., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 6. fejezet 1. kötet 246. o.

A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2007. április 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA kontra Mostra d'Oltremare SpA és társai

(C-194/07. sz. ügy)

(2007/C 140/21)

Az eljárás nyelve: olasz

(C-204/07. P. sz. ügy)

(2007/C 140/22)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Cosiglio di Stato

Az alapeljárás felei

Felperes: SAVA e C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA

Alperes: Mostra d'Oltremare SpA és társai

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

„A szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélési eljárásainak összehangolásáról szóló, 1992. június 18-i 92/50/EGK tanácsi irányelvvel (¹) módosított, az árubeszerzésre és az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésével kapcsolatos jogorvoslati eljárás alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. december 21-i 89/665/EGK tanácsi irányelv (²) 1. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti jogi rendelkezés, amely

Az Elsőfokú Bíróságnak (ötödik tanács) a T-23/03. sz., C.A.S. SpA kontra Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2007. február 6-án hozott végzése ellen a C.A.S. SpA által 2007. április 16-án benyújtott fellebbezés

Felek

Fellebbező: C.A.S. SpA (képviselő: D. Ehle ügyvéd)

Másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező fellebbezési kérelmei:

- A Bíróság helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróságnak a T-23/03 sz. ügyben 2007. február 6-án (¹) hozott ítéletét;
- Adjon helyt az elsőfokú eljárásban előadott kérelmeknek, másodlagosan pedig határozathozatal végett utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé;
- Adjon helyt a fellebbező által a 2003. január 28-i, 2003. augusztus 4-i és 2003. augusztus 1-jei beadványban előadott pervezető intézkedések iránti kérelemnek;
- Kötelezze az alperest az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezése alátámasztására a fellebbező a következő kilenc jogalapra hivatkozik, amelyek miatt a megtámadott ítélet jogellenesnek tartja:

Első jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság kizárólagos hatáskört tulajdonított a török hatóságoknak annak megállapítására, hogy a fellebbező által kiállított, a vámkezelés során benyújtott A.TR.1 szállítási bizonyítvány „eredetinek” „nem eredetinek”, illetve „szabályosnak” vagy „szabálytalannak” tekinthető-e. A fellebbező szerint a kivitel szerinti állam vámhatóságainak kizárólagos hatásköre megszűnik azon esetekben, amelyekben megfelelő és megalapozott objektív körülmények állnak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a kivitel szerinti állam illetékes hatósága a szállítási bizonyítvány kiállítása (az űrlapok kiadása, bélyegzése, aláírása), valamint az árunak ezen bizonyítvány alapján történő vámkezelése során szabálytalanságokban működött közre. A török hatóságoknak a bizonyítványhoz fűzött későbbi magyarázatai nem tekinthetők hitelt érdemlőnek és kizárólagosan irányadóknak.

Második jogalapjában a fellebbező a megtámadott ítéletnek az iratbetekintési jog és a kérelmező védelmi jogai mértékére vonatkozó megállapításait nehezményezi. A betekintési jog szerinte nem csak azon iratokra vonatkozik, amelyeket a Bizottság a belső határozata és a benyújtott adatok alapján a megtámadott határozat meghozatala során figyelembe vett. Az iratbetekintési jog kiterjed minden további olyan bizalmas vagy nem bizalmas jellegű iratra, amely a tényállás értékelésére tekintettel a fellebbező ténybeli és jogi előadásai szempontjából jelentőséggel bírhat.

Harmadik jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a teljes bizonyítási terhet minden olyan ténybeli körülmény tekintetében a fellebbezőre hárítja, amely igazolja a Vámkódex 239. cikke és a Vámkódex végrehajtási rendelkezések 905. cikke szerinti „különleges helyzet” fennállását. A fellebbező úgy véli, hogy az ilyen esetekben a bizonyítási teher megfordul, vagy a bizonyítási kötelezettség mértéke csökken. A fellebbezőt semmiképpen nem terheli az általa harmadik országokra (a jelen esetben Törökországra) vonatkozóan előadott tények bizonyítása, amelyeket legmegfelelőbbben a részükre biztosított hatáskör keretében a Bizottság vagy az OLAF vizsgálhat, illetve vizsgálni köteles. Ugyanez igaz azon tényekre, amelyek az Európai Bizottság tevékenységi területébe, illetve befolyása alá tartoznak.

Negyedik jogalapjában a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság – az ítéletben a fellebbezőre hárított teljes bizonyítási teherre is tekintettel – jogellenesen elmulasztotta pervezető intézkedések meghozatalát, és különösen a kért bizonyítás felvételét. Ezzel szemben a felajánlott bizonyítékokat az Elsőfokú Bíróság mint a tárgyhöz nem tartozót elutasította.

Ötödik jogalapjában a fellebbező előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogi szempontból tévesen értelmezte és minősítette a fellebbező által a török hatóságoknak az (állítólagosan) „nem eredeti” (valójában azonban „szabálytalan”) A.TR.1 szállítási bizonyítványok kibocsátásában való közreműködésére vonatkozóan benyújtott valamennyi okiratot, illetve előterjesztett valamennyi tényt és körülményt. Az Elsőfokú Bíróság ennélfogva téves jogi következtetésekre jutott. Emellett az Elsőfokú Bíróság

a fellebbező világos előadásai ellenére teljes mértékben figyelmen kívül hagyott lényeges tényeket.

Hatodik jogalapjában a fellebbező azt rója az Elsőfokú Bíróság terhére, hogy elmulasztotta jogsértőnek minősíteni a Bizottság azon eljárását, hogy nem fordult Társulási Tanácshoz és a Vámbizottsághoz.

A **hetedik jogalap** arra vonatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság valamely meghatározott A.TR.1 szállítási bizonyítvány tekintetében nem ismerte el a fellebbezőnek a részlegesen megtámadott bizottsági határozat megsemmisítéséhez fűződő érdekét.

Nyolcadik jogalapjában a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság jogi tévedést követett el akkor, amikor elmulasztotta a konkrét ügyre vonatkozó költség- és kockázatelemzés kezdeményezését. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy – tekintettel a török hatóságok és a Bizottság durva mulasztására a piaci szereplő és a közigazgatási szerv közötti kapcsolatban – még a nem eredeti A.TR.1 szállítási bizonyítványok elfogadása esetén is méltánytalan lenne, hogy a piaci szereplőt olyan kár érje, amely a dolgok rendes menete esetén nem merült volna fel.

Kilencedik jogalapjában a fellebbező azt állítja, hogy a megtámadott ítélet a Vámkódex 220. cikke (2) bekezdése b) pontjának az előadott és megállapított tények alapján történő alkalmazásával nem veszi figyelembe, hogy a török vámhatóságok tevőlegesen közreműködtek az ügyben szóban forgó 32 db. A.TR.1 bizonyítvány kiállításában és felhasználásában.

(¹) HL C 82, 30. o.

A Hof van beroep te Gent által 2007. április 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Lodewijk Gysbrechts és a Santurel Inter BVBA elleni büntetőeljárás

(C-205/07. sz. ügy)

(2007/C 140/23)

Az eljárás nyelve: holland

A kérdést előterjesztő bíróság

Hof van beroep te Gent (Belgium)

Az alapeljárás felei

Lodewijk Gysbrechts és a Santurel Inter BVBA